

Είδα θύελλας θαλασσῶν, μὰ κ' Ἵπουργῶν τοιαύτας
καὶ πρὸ πολλοῦ λυπηθῆκα τοὺς ναυτιῶντας ναύτας,
τοῦ σκαριδίου τοῦ σαθροῦ, ποῦ ἔβρουον οἱ πόλιται
πῶς κράτος κατ' εὐφημιῶν Ρωμαϊκῶν καλεῖται.

Τὸ σκάφος κυβερνᾷν σαθρὸν καὶ δύσκολον καὶ ῥάδιον...
ρέμβασε μὲ τοὺς Μάηδες, ἐλευθὲρὸν σαρκίον...
ὅταν τὸν Ἀθέρωφ ἤθελα κ' ἔγωγὸν νὰ κάνω Στάδιον
γὰρ τοὺς μεγάλους ἀθλητὰς τῶν χαρτοφυλακίων.

Ἔλα νὰ πρῶμε, Περικλῆ, τὸ Κλωναρῖδην μύρα,
ὄχι ἦττον ἄς τραβήξωμε καὶ λίγο ρετινάτο...
Π. — Δὲν ἔβρεις, Φασουλή, κ' ἔγωγὸν χαρὰ τοῦ τὴν ἐπήρα
γὰρ τῶν Πατρῶν τὸν Γούναρη, τὸν Στάη καὶ τὸν Στράτο.

Εἶναι πικρὸν ποτήριον παντοῦ τῆς οἰκουμένης
τὸ νὰ σὲ κάνουν Ἵπουργὸν κ' ἔπειτα ν' ἀπομένῃς
μ' ἐπιλαχόντος πόνου
στοὺς κήπου· τῶν κλαυθμώνων.

Φ. — Ἄλλ' ὅμως ὁ Πρωθυπουργὸς σιμῆναι μὲ μπουκέτο
καὶ ὅταν κοταφίη κελαιδεῖ μονάχος, Περικλέτο.
Κάνε ταῦτά σου τέσσερα, πλησίαιε κοντά του,
κ' ἂν εἰμπορῆς κατάλαβε τὰ κελαιδεύματά του.

Μονόλογος Κίομφράτη συμβολικῶς κοιμώμετι.

Μ' αὐτὴν τὴν μεταρρῶθμια τὸν κόσμο θὰ τρελλάνω,
φύγετε γρήγορ' ἀπ' ἐδῶ,
δὲν ἔχω μάττα νὰ σὰς δῶ,
γιατὶ μὲ ἔθεθεώσατε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ἀποῖν ἢ μεταρρῶθμιας καὶ πάλιν ἐπὶ τάπητος,
καὶ θέλει μερικὸν καθεῖς...
κ' ἔκεινος εἶναι συμπαθῆς,
κ' αὐτὸς ἀξιαγάπητος.

Ἐγὼ πολλὸ τοὺς ἐκτιμῶ τοὺς ἀνδρας τῆς ἀξίας,
πλὴν Ἵπουργῶν ἂν πάρω
τὸν Γούναρη τὸν κάρω,
θὰ δεῖξῃ δυσαρέσκεια ὁ τῆς Παροναξίας.

Γ' αὐτὴν τὴν μεταρρῶθμια μοὶ ξεφωνίζουσι: τέσσα...
δυσαρεστεῖς τοὺς ἐκατὸ κ' εὐχαριστεῖς τοὺς δέκα,
κ' ἂν εὐκόλιν δὲν φαίνεται νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃς,
ἀλλ' ὅμως εἶναι δύσκολιν νὰ μὴ δυσαρεστήσῃς.

Ἐπὶ χαρτοφυλάκια δὲν ἐπαρκοῦν μονάχα
σὲ τέσσα παραξάλη,
κ' ἤθελα δεῖν τουλάχιστον γὰρ κάθε φίλο νὰχα
καὶ λίγα νάμην πάλι.

Μ' αὐτὴν τὴν μεταρρῶθμια τὸν διάβολο μου ὄρθικα
καὶ τοὺς ὑποφύγιους μοὶ τοὺς ἀφῆρα ὅτῃν γλῶσσα,
ὅταν ἀκούσαι φωνὴ γιζμὰ βαρῦτον νὰ φθῆναι
πῶς ἂν γενῆ μεταβολὴ θὰ μοὶ σκορπίσῃ στάνη.

Κινεῖται κατ' ἐπάνω μοὶ κ' ὄλο τὸ Παραλαμένο,
λίμῶς, σεισμῶς, παροξυσμῶς, καὶ προνοντασιμέντο.
Δὸς τοῦ παρατόν ἀπ' ἐδῶ, νὰ κ' ἀπ' ἐκεῖ γεννάτμα...
πῶς ἤθελα μετ' ἑτοὺς Κορφῶς καὶ πάλι νὰ πετάξω...
προσέχοντ' ὅτ' στόμα μοὶ, μὲ βλοῦναι στὰ μάτια,
ν' ἀκούσουσι τώρα τί θὰ πῶ, νὰ δῶν πῶς θὰ κυττάξω.

Τ' ἰκάνει ἔτσι, τ' εὐχόμενος μοὶ, γιατί βοθὴ καὶ θρήνος;
γιατὶ τὴν μεταρρῶθμια δὲν θέλετε ν' ἀκούσῃ;
κ' ὁ Νιόνιος ὁ Στεφανίου μοὶ μοῦ ἔθιμμοσε κ' ἔκεινος ..
καὶ σὺ, τοῦ λέω, Νιόνιο μοὶ; καὶ σὺ, τοῦ λέω, Βροῦτε;

Λυποῦμαι καὶ τοὺς Ἵπουργούς, κ' ἔκεινους ποῦ φερμάρου
τὴν θέσι των νὰ πάρουν.

Ἄμμὲ κ' ὁ Στεφανόπουλος πῶς εἰμπορεῖ κ' ἔκεινος
τὸν κληρον καὶ τὰ γράμματα ν' ἀφήσῃ στοὺς μνηστήρας;
ἀμμὲ κ' ὁ Βοκοτόπουλος, τῆς Θέμιδος ὁ Μίνως,
εἶναι σκληρὸν ν' ἀναπαυθῆ ὅτῃν Σανιτὰ τῆς Σύρας.

Βλέπω γεράκια γύρω μοὶ, γαλιάνθραις καὶ στρουθία,
κ' ἔγινα θέλωντας καὶ μὴ στρυρνῶς ὅταν τὴν Πυθία.
Μὴ μὲ τραβᾶτε, τ' εὐχόμενος μοὶ... σταθῆτε... μὴ μὲ πλάνετε...
τὸν ἀπὸ τὸν κόκκινον μαῦρο θὰ μοὶ τὸν κάνετε.
Κ' ἔγωγὸν τὴν μεταρρῶθμια τὴν κάνω, τὴν ἔκάνω,
κ' ὅπως μὲ σκάνετε καὶ σὰς ἔτσι κ' ἔγωγὸν σὰς σκάνω.

Λυποῦμαι γὰρ τὸν Μπαλακτῆ, λυποῦμαι γὰρ τὸν Σπύρω,
καὶ δὲν μπορῶ νὰ τοὺς ἴδω χωρὶς ν' ἀναστενάξω...
βάλτε μοὶ γὰρ προσκέφαλο τὸ μπράτσο των νὰ γύρω
νὰ θυμηθῶ τὸν Γούναρη καὶ γούνας νὰ ντινάξω.

Καὶ μὲς ὅτῃ λύπη τῆ βαρεῖα
γνωστὸ τραγοῦδι νὰ σὰς πῶ
μὲ θλιβερώτατο σκοπὸ:

κάτω στοῦ Βάλτου τὰ χωριὰ,
σ' Ἄγραφα καὶ Σερόμερο τὸ λέν ὁ Στράτος κ' ἄλλοι
πῶς ἦταν ἀπὸ τὰ γράφα τὸ κᾶζο τοῦτο πάλι.

Φ. — Ἀποῖν τί λὲς ἀπ' ἐλ' αὐτά; θὰ γένῃ δὲν θὰ γένῃ;
Π. — Τρία πουλάκια κἀθόνται, καὶ τώρα, τραγογένη,
πίνε νὰ γίνῃς τάπα,
καὶ δέξου καὶ μιά φάπα.

Καὶ καρμῶσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

Εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου τὸ Ζαχαροπλαστεῖον
Λουμπὲ κ' Ἰβραμοπούλου εἶς κόσμος τὸ κυττά,
καὶ λέει πῶς τοῦ πρέπει τὸ πρῶτον ἀρτεῖον,
γὰρ τὰ γλυκίσματα του καὶ γὰρ τὰ παγωτά,
ποῦ καὶ ὅτῃν ἐορτῆν μας ἀπίστευτε καρπόσα,
καὶ τῶν καλαμαράδων κατεδροσίση ἡ γλώσσα.